

Anonimizirana različica

Prevod

C-129/22 – 1

Zadeva C-129/22

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

24. februar 2022

Predložitveno sodišče:

Verwaltungsgericht Darmstadt (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

21. februar 2022

Tožeča stranka:

EF

Tožena stranka:

Stadt Offenbach am Main

[...] (ni prevedeno)

**VERWALTUNGSGERICHT DARMSTADT (UPRAVNO SODIŠČE V
DARMSTADTU, NEMČIJA)**

SKLEP

V upravnem sporu med

gospodom EF,

[...] (ni prevedeno)

državljanstvo: pakistansko,

tožeča stranka,

[...] (ni prevedeno)

proti

Stadt Offenbach am Main [...] (ni prevedeno),

tožena stranka,

zaradi dovoljenja za prebivanje

je Verwaltungsgericht Darmstadt (upravno sodišče v Darmstadtu, Nemčija) [...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)

21. februarja 2022 sklenilo:

Postopek se prekine.

Sodišču Evropske unije se v predhodno odločanje predložijo ta vprašanja:

1. Ali lahko državljan tretje države, ki mu je prva država članica (v obravnavanem primeru: Italija) v skladu z Direktivo 2003/109/ES podelila status rezidenta za daljši čas, od druge države članice (v obravnavanem primeru: Nemčije) zahteva podaljšanje dovoljenja za prebivanje, ki mu je bilo izdano v okviru prenosa člena 14 in naslednjih Direktive 2003/109/ES, ne da bi moral dokazati, da še vedno ima status rezidenta za daljši čas?

Če je odgovor nikalen:

2. Ali je treba v drugi državi članici samo zato izhajati iz obstoja statusa rezidenta za daljši čas, ker ima državljan tretje države neomejeno dovoljenje EU za prebivanje rezidenta za daljši čas, ki mu ga je izdala prva država članica, čeprav je bil šest let odsoten z ozemlja države članice, ki mu je podelila status?

Če je odgovor nikalen:

3. Ali je druga država članica pristojna, da v okviru podaljšanja dovoljenja za prebivanje preuči, ali je zadevna oseba izgubila status rezidenta za daljši čas v skladu z drugim pododstavkom člena 9(4) Direktive 2003/109/ES, in po potrebi zavrne podaljšanje, ali pa je prva država članica pristojna za ugotovitev naknadne izgube tega statusa?

Če je odgovor pritrديلen:

4. Ali je v tem primeru za presojo razloga za izgubo iz drugega pododstavka člena 9(4) Direktive 2003/109/ES potreben prenos v nacionalno zakonodajo, v okviru katerega se podrobneje opredelijo

položaji, ki povzročijo izgubo statusa rezidenta za daljši čas v prvi državi članici, ali pa zadošča, če se v nacionalni zakonodaji brez konkretnega sklica na navedeno direktivo določi, da druga država članica lahko odreče dovoljenje za prebivanje, „če tujec svoj status rezidenta za daljši čas izgubi v kateri od preostalih držav članic Evropske unije“?

OBRAZLOŽITEV

I. Dejansko stanje

Tožeča stranka, rojena 1. 4. 1964 v Pakistanu, je 1. 4. 2014 v Zvezno republiko Nemčijo vstopila iz Italije. Ima „permesso di soggiorno“ z dodatkoma „illimitata“ in „soggiornante di lungo periodo-CE“. Takrat pristojni urad za tujce v Landkreis Offenbach (deželno okrožje Offenbach, Nemčija) ji je na podlagi vloge 10. 7. 2014 izdal dovoljenje za prebivanje v skladu s členom 38a Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz; zakon o prebivanju, delu in vključevanju tujcev na zveznem ozemlju; v nadaljevanju: AufenthG) z veljavnostjo do 9. 7. 2015. Dovoljenje za prebivanje je bilo večkrat, brez vmesne prekinitve veljavnosti, podaljšano, nazadnje 28. 5. 2019 s strani sedaj pristojnega Stadt Offenbach (mesto Offenbach) in sicer do 13. 7. 2021. Potni list tožeče stranke velja do 3. 5. 2025.

Vloga za podaljšanje dovoljenja za prebivanje v skladu s členom 38a AufenthG z dne 17. 3. 2021 je bila zavržena z odločbo z dne 27. 4. 2021. V obrazložitvi je bilo v bistvenem navedeno, da je tožeča stranka izgubila status rezidenta za daljši čas, saj že več kot šest let ni bila v Italiji.

Tožeča stranka je zoper odločbo z dne 27. 4. 2021, ki ji je bila vročena 3. 5. 2021, 6. 5. 2021 vložila tožbo.

Tožeča stranka, v povzetku, predlaga, naj se:

toženi stranki ob razveljavitvi odločbe z dne 27. 4. 2021 naloži, naj ji izda dovoljenje za stalno prebivanje,

podredno, naj se:

toženi stranki naloži, naj ji podaljša dovoljenje za prebivanje v skladu s členom 38a AufenthG.

Tožena stranka predlaga, naj se:

tožba zavrne.

V obrazložitvi se v bistvenem sklicuje na navedbe v odločbi z dne 27. 4. 2021.

II. Pravni okvir

Upoštevne določbe nemškega prava izhajajo iz naslednjih določb **Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz; zakon o prebivanju, delu in vključevanju tujcev na zveznem ozemlju; AufenthG, v različici, objavljeni 25. 2. 2008 [BGBl. I, str. 162], nazadnje spremenjen s členom 3 zakona z dne 9. 7. 2021 [BGBl. I, str. 2467])**:

Člen 8(1) AufenthG določa:

1. Za podaljšanje dovoljenja za prebivanje se uporabljajo iste določbe kot za izdajo.

[...]

Člen 38a(1) AufenthG določa:

1. Tujcu, ki ima v drugi državi članici Evropske unije status rezidenta za daljši čas, se izda dovoljenje za prebivanje, če želi na ozemlju Zvezne republike Nemčije ostati dlje kot 90 dni. Člen 8(2) se ne uporabi.

[...]

Člen 51(9), prvi stavek, točka 4, AufenthG določa:

9. Dovoljenje za stalno prebivanje – EU ugasne le, če je:

1. [...]

4. tujec šest let odsoten z ozemlja Zvezne republike Nemčije ali

5. [...]

Člen 52(6) AufenthG določa:

6. Dovoljenje za prebivanje v skladu s členom 38a naj se prekliče, če tujec svoj status rezidenta za daljši čas izgubi v kateri od preostalih držav članic Evropske unije.

Direktiva Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 272):

Prvi stavek uvodne izjave 21 te direktive se glasi:

(21) Država članica, v kateri namerava rezident za daljši čas uveljavljati svojo pravico do prebivanja, bi morala imeti možnost preveriti, ali posameznik izpolnjuje pogoje za prebivanje na njenem ozemlju.

Člen 9(4) Direktive 2003/109/ES določa:

4. Rezident za daljši čas, ki je prebival v drugi državi članici skladno s poglavjem III, nima več pravice obdržati statusa rezidenta za daljši čas, pridobljenega v prvi državi, ko mu je ta status skladno s členom 23 podeljen v drugi državi članici.

V vsakem primeru pa posameznik po šestih letih odsotnosti z ozemlja države članice, ki mu je podelila status rezidenta za daljši čas, nima več pravice obdržati svojega statusa rezidenta za daljši čas v tej državi članici.

Z odstopanjem od drugega pododstavka lahko zadevna država članica predvidi, da rezident za daljši čas zaradi posebnih razlogov obdrži svoj status v tej državi tudi v primerih, ko je odsoten dalj kot šest let.

Člen 14(1) in (2) Direktive 2003/109/ES določa:

1. Rezident za daljši čas pridobi pravico do prebivanja na ozemlju druge države članice, kot mu je izdala status rezidenta za daljši čas, za obdobje nad tri mesece, če so izpolnjeni pogoji, naštetih v tem poglavju.

2. Rezident za daljši čas lahko prebiva v drugi državi članici zaradi:

- (a) opravljanja gospodarske dejavnosti kot zaposlena ali samozaposlena oseba;
- (b) študija ali poklicnega usposabljanja;
- (c) drugih namenov.

Člen 19(2) Direktive 2003/109/ES določa:

2. Če so izpolnjeni pogoji iz členov 14, 15 in 16, druga država članica ob upoštevanju določb o javnem redu, javni varnosti in javnem zdravju v členih 17 in 18 izda rezidentu za daljši čas obnovljivo dovoljenje za prebivanje. To dovoljenje za prebivanje se na podlagi vloge, če se ta zahteva, ob poteku avtomatsko podaljša. Druga država članica prvo državo članico obvesti o svojem sklepu.

Člen 22(1) Direktive 2003/109/ES določa:

1. Dokler državljan tretje države ne pridobi statusa rezidenta za daljši čas, lahko druga država članica odkloni obnovitev dovoljenja za prebivanje ali ga odkloni ter skladno s postopki, predvidenimi v nacionalni zakonodaji, vključno s postopki za odstranitev, zadevno osebo in njene družinske člane obveže, da zapustijo njeno ozemlje v naslednjih primerih:

- (a) zaradi javnega reda ali javne varnosti, kot je opredeljeno v členu 17;
- (b) če niso več izpolnjeni pogoji iz členov 14, 15 in 16;

- (c) če državljan tretje države v zadevni državi članici ne prebiva zakonito.

III. Obrazložitev predložitvenega sklepa

Predlog za sprejetje predhodne odločbe zadeva razlago drugega pododstavka člena 9(4), člena 14 in naslednjih ter člena 22(1) Direktive 2003/109/ES.

Vprašanja za predhodno odločanje so upoštevana za odločitev, razjasniti pa jih mora Sodišče Evropske unije (v nadaljevanju: Sodišče).

[...] (ni prevedeno) [navedbe glede nedopustnosti primarnega predloga] Ker je primarni predlog nedopusten, se vprašanja za predhodno odločanje postavljajo v zvezi s podrednim predlogom tožeče stranke, da naj se toženi stranki naloži podaljšanje njenega dovoljenja za prebivanje v skladu s členom 38a AufenthG.

V skladu s členom 38a(1), prvi stavek, AufenthG – s katerim je bil prenesen člen 19 Direktive 2003/109/ES – se tujcu, ki ima v drugi državi članici Evropske unije status rezidenta za daljši čas, izda dovoljenje za prebivanje, če želi na ozemlju Zvezne republike Nemčije ostati dlje kot 90 dni. Po premiku v drugo državo je pravica do prebivanja v Zvezni republiki Nemčiji v skladu s členom 38a AufenthG odvisna od tega, ali dovoljenje EU za prebivanje rezidenta za daljši čas, ki ga je izdala druga država članica, še vedno velja. Člen 38a(1), prvi stavek, AufenthG namreč zahteva, da tujec „ima“ status rezidenta za daljši čas. Ta pogoj ob upoštevanju člena 8(1) AufenthG velja tudi za podaljšanje izdanega dovoljenja za prebivanje v skladu s členom 38a AufenthG. Upošteveni trenutek za presojo dejanskega in pravnega stanja in s tem tudi obstoja statusa rezidenta za daljši čas je datum zadnje ustne obravnave pred sodiščem, ki ugotavlja dejansko stanje.

Tožbi tožeče stranke se lahko ugodi le, če:

- je upravičena do podaljšanja dovoljenja za prebivanje kot rezident za daljši čas v skladu s členom 38a(1) AufenthG v povezavi s členom 8(1) AufenthG ne glede na to, ali v času zadnje ustne obravnave pred sodiščem, ki ugotavlja dejansko stanje, še ima status rezidenta za daljši čas v Italiji, ali če
- je tožena stranka neupravičeno presojala in zanikala, da bi dovoljenje EU za prebivanje rezidenta za daljši čas, izdano v Italiji, še vedno veljalo.

Prvo vprašanje za predhodno odločanje:

V postopku se zato postavlja vprašanje, ali mora tožeča stranka, ki je ob prvi izdaji dovoljenja za prebivanje v skladu s členom 38a AufenthG dne 10. 7. 2014 imela dovoljenje EU za prebivanje rezidenta za daljši čas iz Italije („soggiornante di lungo periodo-CE“ z dodatkom „illimitata“), to dovoljenje EU za prebivanje rezidenta za daljši čas imeti tudi še v času podaljšanja. Tožbi bi bilo namreč treba

ugoditi, če bi tožeča stranka izključno ob prvi izdaji morala dokazati status rezidenta za daljši čas. S tem vprašanjem za predhodno odločanje se sodišče navezuje na predlog za sprejetje predhodne odločbe z dne 17. decembra 2021, ki ga je na Sodišče vložilo Hessischer Verwaltungsgerichtshof (višje upravno sodišče zvezne dežele Hessen, Nemčija) [...] (ni prevedeno)[(zadeva C-829/21)]. Senat se – v nasprotju s stališčem Hessischer Verwaltungsgerichtshof (višje upravno sodišče zvezne dežele Hessen) – nagiba k stališču, da mora biti status rezidenta za daljši čas veljaven tudi še v času vložitve vloge za podaljšanje. Člen 22(1)(b) Direktive 2003/109/ES namreč določa, da druga država članica lahko odkloni obnovitev dovoljenja za prebivanje, če niso več izpolnjeni pogoji iz členov 14, 15 in 16. S sklicem na člen 14 Direktive 2003/109/ES je tudi v postopku podaljšanja dovoljenja treba upoštevati zahtevo glede obstoja statusa rezidenta za daljši čas. Poleg tega je v uvodni izjavi 21 zadevne direktive navedeno, da bi država članica, v kateri namerava rezident za daljši čas uveljavljati svojo pravico do prebivanja, morala imeti možnost preveriti, ali posameznik izpolnjuje pogoje za prebivanje na njenem ozemlju.

Drugo vprašanje za predhodno odločanje:

Tožbi pa bi bilo treba ugoditi tudi tedaj, če mora tožeča stranka predložiti le veljavno dovoljenje za prebivanje, iz katerega izhaja, da ima dovoljenje EU za prebivanje rezidenta za daljši čas v skladu s členom 8(2) Direktive 2003/109/ES, da bi s tem dokazala, da ima status rezidenta za daljši čas. Ker ima tožeča stranka dovoljenje EU za prebivanje rezidenta za daljši čas z neomejeno veljavnostjo („illimitata“) – s čimer izpolnjuje več kot le minimalne zahteve iz člena 8(2), drugi stavek, Direktive 2003/109/ES – bi to, da ima status, dokazala kljub temu, da šest let ni bila prisotna na ozemlju države članice, ki ji je podelila status.

V prid predložitvi dovoljenja EU za prebivanje rezidenta za daljši čas, katerega veljavnost še ni potekla, govori s tem povezana poenostavitev postopka. Druga država članica bi lahko brez vsebinske presoje odločila o izdaji ali podaljšanju dovoljenja za prebivanje. Okoliščine, ki vodijo do morebitne izgube statusa, bi bilo treba prvi državi članici sporočiti prek nacionalne kontaktne točke v skladu s členom 25 Direktive 2003/109/ES, da bi se tej državi omogočilo presojo.

Proti temu, da bi se v okviru postopka podaljšanja izhajalo iz dovoljenja EU za prebivanje rezidenta za daljši čas, govori, da zadevna direktiva razlikuje med statusom rezidenta za daljši čas, ki je v skladu s členom 8(1) Direktive 2003/109/ES, s pridržkom člena 9, trajen, in dovoljenjem za prebivanje, ki se izda v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 1030/2002 z dne 13. junija 2002 o enotni obliki dovoljenja za prebivanje za državljane tretjih držav.

Če je odgovor na prvo vprašanje za predhodno odločanje nikalen, bi se tako izdaja kot tudi podaljšanje dovoljenja za prebivanje s strani druge države članice navezovala na obstoj statusa rezidenta za daljši čas, ki – kot kaže člen 9(6) Direktive 2003/109/ES – ni odvisen od tega, ali ima zadevna oseba dokazilo v obliki dovoljenja EU za prebivanje rezidenta za daljši čas.

Presoja izgube statusa na podlagi razloga za izgubo v skladu z drugim pododstavkom člena 9(4) Direktive 2003/109/ES s strani druge države članice pri tem ne bi imela učinka, ki bi presegal vprašanje podaljšanja dovoljenja za prebivanje, izdanega v okviru prenosa člena 14 in naslednjih zadevne direktive, saj je za odvzem samega statusa pristojna le država članica, ki je državljanu tretje države podelila status. Ta presoja tudi ne povzroči, da bi druga država članica preverjala, ali so pogoji za izdajo v prvi državi članici dejansko bili izpolnjeni. Taka presoja bi bila namreč v nasprotju z načelom prava Unije glede vzajemnega priznavanja uradnih odločb, ki temeljijo na usklajenih pravilih. V nasprotju z načelom vzajemnega priznavanja dovoljenj za prebivanje, ki je podlaga sistema, uvedenega z Direktivo 2003/109/ES (glej uvodno izjavo 17 Direktive 2003/109/ES), bi bilo, če bi se izhajalo iz tega, da druga država članica lahko zavrne priznanje dovoljenja EU za prebivanje rezidenta za daljši čas, ki ga je izdala prva država članica, s sklicevanjem na svojo nacionalno zakonodajo. Namen presoje razloga za izgubo v skladu z drugim pododstavkom člena 9(4) Direktive 2003/109/ES pa ravno ni razjasnitev zakonitosti izdaje dovoljenja za prebivanje, temveč zgolj to, da se v obstoj dovoljenja za prebivanje podvomi na podlagi naknadnih okoliščin, to je odsotnosti z ozemlja prve države članice v obdobju šestih let. Kaj drugega bi morda lahko veljalo pri presoji razloga za izgubo iz člena 9(1)(a) Direktive 2003/109/ES, ki pa tu ni zadeven.

Tretje vprašanje za predhodno odločanje:

Če druga država članica v okviru podaljšanja dovoljenja za prebivanje v zvezi z obstojem statusa rezidenta za daljši čas ni vezana na neomejeno dovoljenje za prebivanje, ki ga je izdala prva država članica v skladu s členom 8(2) Direktive 2003/109/ES, se postavlja vprašanje, ali je pristojna za presojo izgube statusa v skladu z drugim pododstavkom člena 9(4) Direktive 2003/109/ES in po potrebi za zavrnitev podaljšanja dovoljenja za prebivanje v skladu s členom 38a AufenthG.

V tem pogledu gre za vprašanje pristojnosti za presojo: ali mora izgubo statusa ugotoviti prva država članica ali pa je tudi druga država članica pristojna, da v okviru podaljšanja dovoljenja za prebivanje, izdanega v okviru prenosa člena 14 in naslednjih Direktive 2003/109/ES, opravi ustrezno presojo?

Nemško pravo izhaja iz pristojnosti Nemčije za presojo. V členu 52(6) AufenthG je določeno, da naj se dovoljenje za prebivanje v skladu s členom 38a AufenthG „prekliče“, če tujec svoj status rezidenta za daljši čas izgubi v kateri od preostalih držav članic Evropske unije. Če naj se prekliče že izdano dovoljenje za prebivanje v skladu s členom 38a AufenthG, je treba to določbo ne glede na njeno besedilo hkrati razumeti tudi kot razlog za zavrnitev, saj ne bi bilo smiselno, da bi se dovoljenje za prebivanje v skladu s členom 38a AufenthG najprej podaljšalo, nato pa takoj spet preklicalo.

V okviru člena 52(6) AufenthG se ne presoja, ali je prva država članica dovoljenje EU za prebivanje rezidenta za daljši čas upravičeno izdala, temveč ali so pogoji naknadno odpadli v obdobju odsotnosti z ozemlja prve države članice. Presoja, ali

se podaljšanje dovoljenja za prebivanje v skladu s členom 38a AufenthG lahko zavrne, ker je državljani tretje države status rezidenta za daljši čas izgubil v drugi državi članici Evropske unije, se – kot to izhaja iz obrazložitve te določbe v nacionalnem zakonodajnem gradivu (Bundestagsdrucksache 16/5056, str. 181) – navezuje na razloge za izgubo iz Direktive 2003/109/ES.

V obravnavani zadevi se vprašanje izgube statusa rezidenta za daljši čas konkretno postavlja v zvezi z določbo drugega pododstavka člena 9(4) Direktive 2003/109/ES, saj je glede na stanje, kot izhaja iz spisa, treba izhajati iz tega, da je bila tožeča stranka od svojega vstopa dne 1. 4. 2014 neprekinjeno prisotna na ozemlju Zvezne republike Nemčije in zato tudi šest let že ni bila več v Italiji.

Za pristojnost prve države članice za presojo pa na drugi strani govori izjema v tretjem pododstavku člena 9(4) Direktive 2003/109/ES. V skladu s to določbo lahko zadevna država članica z odstopanjem od drugega pododstavka predvidi, „da rezident za daljši čas zaradi posebnih razlogov obdrži svoj status v tej državi tudi v primerih, ko je odsoten dalj kot šest let.“ Če pa prva država članica lahko trajanje prebivanja šestih let, ki načeloma povzroči izgubo statusa, podaljša zaradi posebnih razlogov, to govori v prid njene prednostne pristojnosti za presojo.

Četrto vprašanje za predhodno odločanje:

Če je druga država članica pristojna za presojo izgube statusa rezidenta za daljši čas v prvi državi članici, se postavlja naslednje vprašanje, ali je Nemčija določbe zadevne direktive za namene take presoje v zadostni meri prenesla v nacionalno zakonodajo.

Če gre za dovoljenje EU za prebivanje rezidenta za daljši čas, ki ga je Nemčija izdala v skladu s členom 9a AufenthG (tako imenovano dovoljenje za stalno prebivanje – EU), je Nemčija s členom 51(9), prvi stavek, točka 4, AufenthG prenesla določbo drugega pododstavka člena 9(4) Direktive 2003/109/ES. V členu 51(9), prvi stavek, točka 4, AufenthG je določeno, da dovoljenje za stalno prebivanje – EU ugasne, če je tujec šest let odsoten z ozemlja Zvezne republike Nemčije. Ta določba se ne uporablja za dovoljenje EU za prebivanje rezidenta za daljši čas, ki ga je izdala druga država članica.

Če gre za dovoljenje EU za prebivanje rezidenta za daljši čas, ki ga je izdala druga država članica, je Nemčija s členom 52(6) AufenthG sprejela določbo, ki določa, da naj se dovoljenje za prebivanje v skladu s členom 38a AufenthG prekliče in se zato tudi ne more več podaljšati, če tujec svoj status rezidenta za daljši čas izgubi v kateri od preostalih držav članic Evropske unije. Določba pa ne določa niti razlogov za izgubo, niti se konkretno ne sklicuje na razloge za izgubo v Direktivi 2003/109/ES.

Zato se postavlja vprašanje, ali je za presojo razloga za izgubo iz drugega pododstavka člena 9(4) Direktive 2003/109/ES potreben prenos v nacionalno zakonodajo, v okviru katerega se podrobneje opredelijo položaji, ki povzročijo izgubo statusa rezidenta za daljši čas v prvi državi članici, ali pa zadošča, če se v

nacionalni zakonodaji brez konkretnega sklica na navedeno direktivo določi, da druga država članica lahko odreče dovoljenje za prebivanje, „če tujec svoj status rezidenta za daljši čas izgubi v kateri od preostalih držav članic Evropske unije“.

Senat glede na pravna vprašanja, ki jih je treba razjasniti za namene razvoja prava in vzpostavitve pravne enotnosti, meni, da je treba (glej člen 267, drugi odstavek, PDEU) ta vprašanja glede razlage zaradi njihove razjasnitve predložiti Sodišču.

[...] (ni prevedeno) [postopek]

[...] (ni prevedeno)

DELOVNI DOKUMENT